

V E N D I M
Nr.3, datë 23.2.1995

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Rustem Gjata,	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Feti Gjilani,	Zv/kryetar i “““
Manol Konomi,	Anëtar i “““
Franc Jakova,	Anëtar i “““
Alfred Karamuço,	Anëtar i “““
Zija Vuci,	Anëtar i “““
Metush Saraçi,	Anëtar i “““
Veli Budo,	Anëtar i “““
Hilmi Dakli,	Anëtar i “““

me sekretare Drita Filto, më datat 28.12.1995 dhe 23.2.1995, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.15/4 Akti që i përket :

KËRKUESVE:1.GRUPI PARLAMENTAR I PARTISE SOCIALISTE, në mungesë.
2.GRUPI PARLAMENTAR I PARTISE SOCIALDEMOKRATE, i përfaqësuar nga zotërinjtë Skënder Gjinishi, kryetar i këtij grupi dhe Paskal Milo anëtar.

O B J E K T I

Deklarimi antikushtetues i ligjit nr.7866, datë 6.10.1994 “Për Referendumet”, të nenit 2 të këtij ligji si dhe të vendimit nr.262, datë 10.10.1994 “Për miratimin e Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë me referendum”.

Grupi parlamentar i Partisë Socialdemokrate, në lidhje me nenin 2 të ligjit “Për referendumet”, parashtron këto arsye :

1. Neni 2 i këtij ligji lejon miratimin e Kushtetutës pa kaluar më parë në Kuvendin Popullor.
2. Neni i lartpërmendur është mbështetur në një interpretim të gabuar të nenit 3, paragrafi II të ligjit nr.7491, datë 29.4.1991 “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, duke rënë kështu ndesh me nenin 16, pika 2 të këtij ligji.
3. Pranimi i referendumit në nenin 3 paragrafi II të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese” si një nga format e ushtrimit të pushtetit prej popullit nuk kupton aplikimin e referendumit për çdo problem e në çdo rast.
4. Sipas nenit 16 pika 2 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese” i vetmi organ për miratimin e Kushtetutës është Kuvendi Popullor.
5. Neni 2 i ligjit “Për referendumet” nuk mund të bëjë pjesë në një ligj të zakonshëm, sepse ka karakterin e ligjit kushtetues dhe si i tillë procedura e propozimit dhe e miratimit të tij me shumicë votash bie në kundërshtim me nenin 43 të ligjit nr.7491, datë 29.4.1991.
6. Të gjitha dispozitat kushtetuese në fuqi s’lenë asnjë mundësi interpretimi për miratimin e Kushtetutës me referendum. E shumta këto dispozita lenë të hapur mundësinë e ratifikimit të saj në popull pas miratimit në Kuvendin Popullor.
7. Në legjislacionin tonë mungon një dispozitë e shprehur se cili organ ka të drejtën e iniciativës për të kërkuar referendumin.
8. Neni 2 i ligjit ka kontradikta të brendshme, sepse në fjalinë e parë thuhet se referendumi lejohet “për çdo çështje me rëndësi të veçantë kombëtare”, ndërsa në fjalinë e fundit thuhet se referendumi vendoset me kusht që “mos cenojë karakterin kombëtar të shtetit shqiptar”.

Grupi parlamentar i Partisë Socialiste, në kërkesën e vet parashtron afërsisht të njëjtat arsye, duke kërkuar që të shpallen antikushtetues, përveç nenit 2 të ligjit “Për referendumet” dhe ligji “Për referendumet” në tërësi për të meta procedurale, si dhe vendimi i Kuvendit Popullor nr.262, datë 10.10.1994 “Për miratimin e Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë me referendum”, me këtë motivacion : “Ky vendim është marrë në bazë e në zbatim të atij ligji që në këtë datë nuk ka hyrë në fuqi, megjithëse është përcaktuar se gjoja hyn në fuqi menjëherë”.

Grupi parlamentar i Partisë Socialiste, me shkresën që i ka drejtuar kësaj gjykate më datë 18.12.1994, shfaq mendimin se nuk është më e nevojshme të merret në shqyrtim kërkesa e tij e parë, për arsye se referendumi tanimë është zbatuar.

GJYKATA KUSHTETUESE, pasi dëgjoi relacionin përkatës,

V Ë R E N:

Më parë është e nevojshme të vihet në dukje se partitë politike, të përfaqësuara nga grupet parlamentare, që i janë drejtuar kësaj gjykate për shpalljen antikushtetues të ligjit “Për Referendumen”, të nenit 2 të këtij ligji si dhe të vendimit të Kuvendit Popullor “Për miratimin e Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë me referendum”, kanë marrë pjesë në referendumin e 6 Nëntorit, me alternativë të vetme “pro” ose “kundër” projektit të Kushtetutës. Kjo pjesëmarrje përbën një legjitimim të këtij referendumi dhe të dispozitave, në virtut të të cilave ai është vendosur, është një legjitimim “a priori” i rezultateve të referendunit.

Gjykata çmon se është detyrë e saj që të hyjë, edhe në kushtet post-referendare, në meritë të çështjes dhe të shqyrtojë në themel pretendimet e palëve, pavarësisht nga mendimi që ka shfaqur grupi parlamentar i Partisë Socialiste. Ligji nr.7866, datë 6.10.1994 është gjithnjë në fuqi, sepse ky ligj ve disa parime, cakton rregullat për organizimin dhe zhvillimin e referendumeve në përgjithësi.

Përmbajtja e nenit 2 të ligjit “Për referendumen” nuk ka karakter antikushtetues, për arsye se nuk vjen në kundërshtim me nenin 3 paragrafi II të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese” dhe as me nenin 16 pika 2 të këtij ligji.

Paragrafi i dytë i nenit 3 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese” thotë : “Populli e ushtron pushtetin nëpërmjet organeve përfaqësuese të tij, si dhe me referendum”.

Nga një analizë kritike e përmbajtjes së kësaj dispozite, duke patur gjithnjë parasysh dhe nenin 15, del e qartë :

a) Populli është mbajtës i vetëm i sovranitetit, ndërsa organet përfaqësuese të tij e ushtrojnë këtë sovranitet në emër të popullit dhe, në asnjë rast, në mënyrë absolute.

b) Populli ka të drejtë të konkurrojë drejtpërdrejt ose nëpërmjet përfaqësuesve të tij në bërjen e ligjeve dhe në mënyrë të veçantë e para së gjithash të ligjit suprem : bazë dhe burim i së drejtës pozitive.

Një interpretim i kësaj norme të ligjit kushtetues në kuptim të kundërt ose të ndryshëm nuk ka bazë konstitucionale, cenon rëndë parimin dhe nocionin e sovranitetit të popullit, mohon një nga atributet kryesore të këtij sovraniteti.

Neni 2 i ligjit “Për referendumen” u përmbahet plotësisht kërkesave të kartës kushtetuese. Ky nen nuk ka karakter prescriptiv, detyrues, nuk parashikon se miratimi i Kushtetutës bëhet vetëm me referendum të drejtpërdrejtë nga populli duke përjashtuar çdo rrugë tjetër; ai shtron mundësinë e miratimit të Kushtetutës me referendum në përgjithësi.

Shqyrtimi i normës së nenit 2 të ligjit “Për referendumen” dhe qëndrimi ndaj saj nuk duhet të bëhet i shkëputur nga fakti se është në kompetencën e Kuvendit Popullor të vendosë ose jo miratimin e Kushtetutës me referendum dhe formën e këtij referendumi. Në dritën e këtyre rrethanave, pikëpamja se, sipas nenit 2 të ligjit “Për referendumen” miratimi i Kushtetutës “de juris et de jure” duhet të bëhet me referendum të drejtpërdrejtë nga populli, është iracionale, dhe nuk ka asnjë bazë ligjore.

Grupi parlamentar i Partisë Socialdemokrate mbron tezën se pranimi i referendunit në paragrafin e dytë të nenit 3 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, nuk kupton “aplikimin e referendunit për çdo problem e në çdo rast”, duke lënë kështu të kuptohet se referendumi nuk aplikohet për miratimin e Kushtetutës.

Një metodë teleologjike interpretimi, e mbështetur në parafytyrime subjektive dhe duke u larguar krejtësisht nga norma e tekstit, lejon të arrihet në një konkluzion të atillë.

Siç u theksua më lart, referendumi si atribut i sovranitetit dhe si rrugë e realizimit të tij, nuk mund të përjashtohet nga asnjë ligj kushtetues, nuk përjashtohet dhe as nga përmbajtja e paragrafit të dytë të nenit 3 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”.

Grupi parlamentar i Partisë Socialdemokrate, duke zbatuar të njëjtën metodë interpretimi, vë në kontraponim njëra me tjetrën dy dispozita të së njëjtës kartë kushtetuese dhe që janë në harmoni midis tyre ose, më saktë, vë në kontraponim një dispozitë me karakter të posaçëm me një dispozitë që

shpreh një parim me vlerë të përgjithshme dhe konkretisht, nenin 3 paragrafi II me nenin 16/2. Veç kësaj, përmbajtjes të nenit 3 paragrafi II i vihen kufizime, ndërsa nenit 16/2 i jepet një karakter absolut, me përfundimin se neni 16/2 nuk le asnjë mundësi interpretimi për miratimin e Kushtetutës me referendum.

Gjykata çmon se as “latissimo sensu” nuk mund t’i jepet interpretimi i sipërm përmbajtjes së nenit 16/2 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, sepse kjo vjen në kundërshtim flagrant me konceptin e sovranitetit të popullit. Neni 16/2 i njeh Kuvendit Popullor të drejtën, i jep atij kompetencën që të miratojë ose të ndryshojë Kushtetutën, por kurrësesi nuk i konferon një pushtet absolut.

Është me vend të përmendet këtu doktrina e famshme, sipas së cilës “në rast se kushtetuta detyron organet e themeluara, (constitues) ajo nuk mund t’i heqë popullit lirinë që të shprehë vullnetin e tij,... populli është i lirë që të shprehë vullnetin e tij në çdo formë dhe të gjitha format janë të mira dhe vullneti i tij është gjithnjë ligj suprem”. Në këtë doktrinë ka bazën parimi se ligjet referendare nuk u shtrohen rregullave procedurale konstitucionale, parim i cili ka gjetur zbatim edhe në jurisprudencën konstitucionale të shteteve europiane.

Pretendimi, nga njëra anë, se dispozitat kushtetuese në fuqi (neni 3 paragrafi II e 16/2) “nuk lenë asnjë mundësi interpretimi për miratimin e Kushtetutës me referendum të drejtpërdrejtë” dhe mbrojtja, nga ana tjetër, e tezës se këto dispozita “e shumta lenë të hapur mundësinë e ratifikimit të Kushtetutës nga populli pas miratimit të saj në Kuvend” janë të papajtueshme dhe nuk gjejnë asnjë mbështetje në përmbajtjen e këtyre dispozitave; ato janë të papranueshme nga pikëpamja juridike.

Interpretimi i një ligji në përgjithësi e sidomos interpretimi i normave kushtetuese duhet të qëndrojë brenda disa kufijve të caktuara, të cilat nuk mund dhe nuk duhet të kapërcehen, duke u dhënë këtyre normave një kuptim të huaj nga përmbajtja dhe fryma, duke i dhënë një teksti të qartë një sens polisemik, si në rastin konkret: përjashtohet, në mënyrë kategorike, mundësia e miratimit të Kushtetutës me referendum të drejtpërdrejtë nga populli dhe pranohet mundësia e pranimi të saj me referendum, me konditë që të jetë miratuar më parë në Kuvendin Popullor.

Është parim i njohur se miratimi i Kushtetutës dhe i ndryshimeve në të nuk mund të bëhen veçse me ligj kushtetues. Është, gjithashtu, parim i njohur se një ligj kushtetues miratohet me kuorumin e votave që parashikohet me ligj.

Neni 2 i ligjit “Për referendume” nuk ka karakter kushtetues, sepse nuk plotëson, as ndryshon një dispozitë kushtetuese, prandaj nuk i shtrohet kërkesës së nenit 43 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, kuorumi të 2/3 të votave të të gjithë deputetëve. Neni 2 i ligjit “Për referendume”, siç u argumentua më lart, është një normë e thjeshtë, e cila shtron mundësinë e miratimit të Kushtetutës me referendum, si dhe të disa çështjeve të tjera të përmendura në mënyrë indikative.

Sipas praktikave të shteteve europiane dhe kushtetutave të këtyre vendeve, miratimi i Kushtetutës bëhet nga një organ i posaçëm (Asamble Konstituente) e zgjedhur me mandatin preçiz : miratimin e Kushtetutës nga dhoma e deputetëve; në sistemet bikamerale, nga kjo Dhomë së bashku me Dhomën e Lartë (Senatin), nga populli me referendum të drejtpërdrejtë ose mbasi ajo të jetë miratuar më parë në parlament. Sidoqoftë, gjykata e çmon të nevojshme të nënvizojë se kjo nuk ka lidhje direkte me çështjen, nuk ndihmon në zgjidhjen e problemit në një drejtim ose në drejtim të kundërt : të qenit ose jo antikushtetues të nenit 2 të ligjit “Për referendume”.

Me shtesën 4/a që i është bërë nenit 28 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, me ligjin nr.7558, datë 9.4.1992, parashikohet se: “Presidenti i Republikës i propozon Kuvendit Popullor për referendume popullore”. Kjo prerogativë e Presidentit të Republikës nuk është e kufizuar vetëm në disa çështje, por ajo ka një shtrirje të gjerë duke përfshirë edhe miratimin e Kushtetutës. Njohja e kësaj të drejte Presidentit të Republikës, me kufizime, duhej të ish shprehur në ligj.

Botimi i një ligji në Fletoren Zyrtare dhe kalimi i një afati pas botimit, kërkohet si kusht i domosdoshëm për hyrjen në fuqi, për ligjet me efekt ndaj personave fizikë ose juridikë, për ato që krijojnë të drejta dhe detyrime, që detyrojnë ose ndalojnë kryerjen e një veprimi, sepse ndryshe nuk mund të zbatohet prezumimi “nemo censetur ignorare legem” (askush nuk mund të quhet se nuk e njeh ligjin). Për ligjet organike dhe për ato që kanë cilësinë e një ligji organik nuk kërkohet respektimi i kushteve të përmendura në nenin 23 paragrafi II të ligjit kushtetues.

Hyrja në fuqi e ligjit “Për referendume”, siç parashikohet në nenin 42, menjëherë pas botimit në Fletoren Zyrtare, është në pajtim të plotë me përmbajtjen e paragrafit të dytë të nenit 23 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese” dhe për rrjedhim ky ligj, për efekt të këtij neni 23 dhe vendimi i

Kuvendit Popullor nr.262, datë 10.10.1994, nuk paraqesin ekstremet e një akti antikushtetues.

Ligji “Për referendumet” është shpallur nga Presidenti i Republikës më datë 7.10.1994 dhe në të njëjtën datë është botuar në Fletoren Zyrtare, ndërsa vendimi i Kuvendit Popullor për miratimin e Kushtetutës me referendum është marrë më 10.10.1994, dmth, pas hyrjes në fuqi të ligjit të sipërpërmendur.

Kontradiktat dhe të metat që përmban, sipas pretendimit të grupit parlamentar të Partisë Socialdemokrate, neni 2 i ligjit “Për referendumet” nuk formojnë objekt shqyrtimi nga kjo gjykatë, për shkak se nuk hyjnë në kompetencën e saj. Ato janë të meta që mund të përmirësohen, me kërkesën e palës së interesuar, nga vetë ligjvënësi.

Së fundi, gjykata çmon që pretendimi i grupit parlamentar të Partisë Socialiste se ligji për referendumet është antikushtetues “sepse në votimin e tij kanë marrë pjesë gjithsej 63 deputetë, që janë më pak se numri i domosdoshëm që kërkohet”, pasi, sipas nenit 43 të Rregullores së Kuvendit Popullor, “ligji mund të miratohet kur në votim marrin pjesë më tepër se gjysma e numrit të përgjithshëm të deputetëve” është i gabuar dhe i pabazuar në ligj.

Neni 43 i Rregullores së Kuvendit Popullor nuk kërkon për miratimin e një ligji që të kenë votuar pro më tepër se gjysma e numrit të përgjithshëm të deputetëve, por ai i referohet rregullit të pranuar nga neni 23 i ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, sipas të cilit një ligj quhet i pranuar kur kanë votuar për të shumica e deputetëve të pranishëm, por jo më pak se një e treta e të gjithë deputetëve.

Nga shqyrtimi i dokumenteve del se në mbledhjen e Kuvendit Popullor për shqyrtimin dhe miratimin e ligjit për referendumet, kanë qenë të pranishëm, gjer në përfundimin e diskutimeve shumica e deputetëve që kërkohet nga neni 43 i Rregullores (105 deputetë), kanë marrë pjesë dhe kanë votuar pro 63 deputetë, d.m.th, shumica e deputetëve të pranishëm e më shumë se një e treta e numrit të përgjithshëm të deputetëve, siç parashikohet nga neni 23 i ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”. Abstenimi ose largimi i një numri të caktuar deputetësh nga mbledhja në kohën e votimit nuk ndikon ndaj shumicës (kuorum) që kërkohet nga neni 23 i ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese” dhe as ndaj shumicës që parashikohet nga neni 43 i Rregullores së Kuvendit Popullor.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, duke u bazuar në nenet 24, pikat 2 e 3 dhe 26 të ligjit nr.7561, datë 29.4.1992 “Për disa ndryshime e plotësime në ligjin nr.7491, datë 29.4.1991 “Për dispozitat kryesore kushtetuese””, me shumicë votash,

V E N D O S I:

Rrëzimin e kërkesave të grupit parlamentar të Partisë Socialdemokrate dhe grupit parlamentar të Partisë Socialiste për deklarimin antikushtetues të ligjit nr.7866, datë 6.10.1994 “Për referendumet”, të nenit 2 të këtij ligji, si dhe të vendimit nr.262, datë 10.10.1994 të Kuvendit Popullor “Për miratimin e Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë me referendum”.

Ky vendim është përfundimtar dhe i formës së prerë.

Votuan kundër këtij vendimi Feti Gjilani dhe Veli Budo.

Tiranë, më 23.2.1995

MENDIMI I PAKICËS

Të nënshkruarit jemi kundër këtij vendimi, sepse ai vjen në kundërshtim me dispozitat kryesore kushtetuese.

Para së gjithash nënvizojmë se nuk gjen asnjë mbështetje në legjislacionin e Republikës së Shqipërisë dhe as në legjislacionin e në përvojën historiko-kushtetuese krahasimore të vendeve me demokraci të konsoliduar arsyetimi i shprehur që në paragrafin e parë të këtij vendimi se : “Pjesëmarrja e partive politike, të përfaqësuara nga grupet parlamentare, të cilat i janë drejtuar kësaj Gjykate për shpalljen antikushtetues të nenit 2 të ligjit “Për Referendumet” dhe të vendimit të

lartpërmendur të Kuvendit Popullor përbën një legjitimim të këtij referendumi dhe të dispozitave, në virtut të të cilave, ai është vendosur...”. Pathemelësia e tejskajshme e këtij arsyetimi rezulton pa asnjë mëdyshje nga vetë fakti se legjislacioni ynë dhe as qi i cilitdo shtet demokratik nuk pengon kurrësi ndonjë parti politike që të marrë pjesë në një referendum, qoftë edhe vetëm për të argumentuar antikushtetutshmërinë e objektit të atij referendumi dhe për të kërkuar nga elektorati që të votojë kundër tij.

Mospajtimi me dispozitat kryesore kushtetuese e këtij vendimi del shumë qartë në pah sidomos nga shqyrtimi i dispozitave të poshtëshënuara të paketës së ligjeve kushtetuese në fuqi të shtetit tonë të së drejtës.

Sikurse dihet në nenin 16, pika 2, të ligjit nr.7491, datë 29.4.1991 “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, është përcaktuar shprehimisht se Kuvendi Popullor ka, ndër të tjera, edhe këtë kompetencë kryesore : “Miraton e ndryshon Kushtetutën dhe ligjet”. Kjo dispozitë është ndërtuar në bazë, për konkretizimin dhe zbatimin e nenit 3 të po këtij ligji kushtetues ku është sanksionuar tekstualisht sa vijon : “Populli ushtron pushtetin nëpërmjet organeve përfaqësuese të tij si edhe me referendum”.

Nga interpretimi logjik e sistematik i përmbajtjes së këtyre dy dispozitave konkludohet, pa ndonjë mëdyshje, se miratimi tërësor i drejtpërdrejtë i projektKushtetutës, si përbërës shumë thelbësor i sovranitetit të popullit, është, sipas legjislacionit tonë kushtetues në fuqi (de lege lata), një kompetencë ekskluzive (prerogativë) e Kuvendit Popullor, e cila, duke patur këtë natyrë juridike absolute, përjashton mundësinë alternative për një miratim të tillë të projektKushtetutës me referendum.

Për bazueshmërinë e këtij interpretimi është shumë domethënëse dhe elokuente fakti se asnjë dispozitë e paketës së ligjeve tona kushtetuese në fuqi nuk parashikon mundësinë e miratimit tërësor të projektKushtetutës me referendum të drejtpërdrejtë nga zgjedhësit.

Në dritën e përmbajtjes tekstuale e krejt të kthjelltë të dispozitave kushtetuese, që u parashtruan më lart, nuk mund të mos arrihet në përfundimin se interpretimi i shprehur në këtë vendim të kësaj Gjykate se, me gjithë qënien në fuqi të nenit 16, pika 2, të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, miratimi tërësor i Kushtetutës me referendum nga zgjedhësit gjen mbështetjen e vet në nenin 3 të po këtij ligji (nen i cili ritheksojmë se përfshihet në Dispozitat e Përgjithshme të tij dhe është konkretizuar qartë, përsa i përket miratimit të Kushtetutës, në nenin 16, pika 2) është një interpretim tejet i pathemeltë apo, më saktë, “ad libitum”.

Natyrisht neni 3 lejon realizimin e llojeve të tjera të referendumeve siç janë, para së gjithash, referendum ratifikues ose konfirmues, domethënë, aprovimi përfundimtar me referendum i Kushtetutës pasi teksti i saj të jetë miratuar paraprakisht nga Kuvendin Popullor ose Asambleja Kushtetuese (që është praktikuar gjerësisht në gjysmën e dytë të shekullit tonë, si, p.sh., në vitin 1978 në Spanjë, në vitin 1991 në Rumani, si edhe në disa vende të Kontinentit Afrikan e të Amerikës Latine), referendumi pezullues ose shfuqizues i një ligji, si edhe të gjitha çështjet e tjera që përfshihen në kuadrin e nocionit të referendumit në kundërdallim nga ai i plebishitit.

Si rrjedhojë, për miratimin tërësor të projektKushtetutës me referendum të drejtpërdrejtë nga zgjedhësit ishte i domosdoshëm shfuqizimi paraprak i pikës 2 të nenit 16 të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese” dhe natyrisht ky shfuqizim duhej bërë me një shumicë prej jo më pak se dy të tretave të të gjithë deputetëve, siç kërkohet nga paragrafi 2 i nenit 43 të po këtij ligji.

Nga sa u parashtrua më lart rezulton shumë qartë se vjen në kundërshtim flagrant me dispozitat e lartpërmendura të ligjit “Për dispozitat kryesore kushtetuese”, fraza e parë e nenit 2 të ligjit nr.7866, datë 6.10.1994 “Për Referendumet”, e cila ka fjalë për fjalë këtë përmbajtje: “Referendumi mund të vendoset për të miratuar Kushtetutën dhe amendamentet e saj...”.

Siç dihet, ky është një ligj i zakonshëm dhe si i tillë nuk mund të cënojë asnjë dispozitë të ligjeve kushtetuese. Si rrjedhojë është antikushtetues edhe vendimi i Kuvendit Popullor nr.262, datë 10.10.1994 “Për miratimin e Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë me referendum”, i cili është nxjerrë në bazë e në zbatim të ligjit të zakonshëm “Për Referendumet”.

Tiranë, më 23.2.1995

ANËTAR

V. Budo

ZËVENDËSKRYETAR

F. Gjilani

